

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Ing. G. B.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M. K., advokátkou v K., proti odporkyňi **A. Ch. – F.**, so sídlom v K., **o určenie trvania pracovného pomeru a zaplatenie 16 000,- Sk (531,10 €) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9C 306/2002, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. augusta 2009 sp. zn. 10 Co 7/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

Odporkyňi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 18. marca 2008 č. k. 9C 306/2002-222 uložil odporkyňi v lehote troch dní od jeho právoplatnosti zaplatiť navrhovateľke úroky z omeškania vo výške 13 % zo sumy 3 895,- Sk od 16. mája 2002 do 15. februára 2008 a vo zvyšku návrh zamietol. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 114 960,- Sk a štátu súdny poplatok vo výške 3 960,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z medzitýmneho rozsudku Okresného súdu Martin z 23. februára 2005 č. k. 9C 306/2002-147, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 15. decembra 2005 sp. zn. 5Co 209/2005, ktorý vyriešil základ nároku navrhovateľky, keď určil, že pracovný pomer uzavretý medzi účastníkmi konania pracovnou zmluvou z 3. októbra 2001 na dobu určitú, sa zmenil na pracovný pomer na dobu neurčitú a naďalej trvá. Pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy vychádzal z platového dekrétu navrhovateľky, podľa ktorého jej hrubá mzda predstavovala 8 100,- Sk mesačne, pretože navrhovateľka svoje tvrdenie o sume 17 000,- Sk, ktorá jej mala byť

v skutočnosti odporkyňou vyplácaná, zdokladovala len rukou pripísanými číselnými údajmi na výplatných páskach a v tomto smere by na preukázanie tvrdenej výšky platu nepostačovalo ani znalecké dokazovanie a ďalšie dôkazy navrhovateľka súdu neposkytla. Súd mal za preukázané, že odporkyňa vyplatila navrhovateľke celú mzdu za mesiac apríl 2002; konkrétne 22. mája 2002 1 008,- Sk a zvyšok 3 895,- Sk za obdobie od 3. apríla 2002 do 24. apríla 2002 až 15. februára 2008. Na základe týchto nepochybných skutočností prijal záver, že odporkyňa zaplatila navrhovateľke mzdu za mesiac apríl 2002 v celom rozsahu; navrhovateľke tak priznal len úroky z omeškania vo výške 13 % zo sumy 3 895,- Sk za obdobie od 16. mája 2002 do 15. februára 2008 a vo zvyšku návrh zamietol. Súd prvého stupňa sa zaoberal aj otázkou, či navrhovateľka nemala nárok aj na náhradu mzdy za ďalšie obdobie, nakoľko jej pracovný pomer stále trval. Dospel však k záveru, že navrhovateľka od 25. apríla 2002 poberala materské, rodičovský príspevok, či nemocenské a keďže nevykonávala pre odporkyňu prácu, nebolo možné použiť ustanovenie § 79 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko mal za to, že navrhovateľka bola neúspešná len v pomerne nepatrnej časti.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oboch účastníčok konania rozsudkom z 20. augusta 2009 sp. zn. 10 Co 7/2009, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo odporkyňi uložené zaplatiť navrhovateľke úroky z omeškania vo výške 13 % zo sumy 3 895,- Sk od 16. mája 2002 do 15. februára 2008 a tiež vo výroku, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý. Výroky o trovách prvostupňového konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok zrušil a v tejto časti vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd v časti, v ktorej potvrdil napadnutý rozsudok v zmysle § 219 ods.1, 2 O.s.p, stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že aj keď právna zástupkyňa navrhovateľky na pojednávaní uskutočnenom 23. februára 2005 skonštatovala, že zo strany odporkyne prináležia navrhovateľke všetky nároky v zmysle Zákonníka práce, z obsahu spisu nevyplýva, že by navrhovateľka bola okrem nedoplatku za mesiac apríl 2002 kvalifikovaným zmeneným návrhom uplatnila nárok na náhradu mzdy aj za obdobie po 25. apríli 2002. V prejednávanej veci nepostačilo konštatačné tvrdenie uvádzané v priebehu konania právnou zástupkyňou navrhovateľky, že navrhovateľke prislúchajú všetky mzdové nároky po období od 3. apríla 2002, preto pokiaľ konkrétny procesný návrh o priznanie týchto nárokov si navrhovateľka neuplatnila, bol súd viazaný návrhom na začatie konania, nemohol

navrhovateľke prisúdiť viac než žiadala. Nestotožnil sa ani s názorom navrhovateľky, že pri ustálení výšky hrubej priemernej mesačnej mzdy mal vychádzať zo sumy 17 000,- Sk, pretože mal za to, že dôkazné bremeno na preukázanie tohto svojho tvrdenia neunesla. Okrem výplatných pásov (obsahujúce údaje dopísané ceruzkou neidentifikovanou osobou), ďalšie listiny, ktoré by bezpochyby preukázali vyplatenie náhrady mzdy v tvrdenej výške neboli predložené. Za opodstatnené považoval odvolací súd odvolanie odporkyne voči výroku o trovách prvostupňového konania, keď sa malo podľa jeho názoru aplikovať ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. a vychádzať z pomeru úspechu navrhovateľky v konaní. Odvolací súd zrušil aj výrok prvostupňového rozsudku o súdnom poplatku, nakoľko výška poplatkovej povinnosti odporkyne závisela od pomeru úspechu – neúspechu účastníčok v konaní.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla navrhovateľka dovolaním z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a navrhovala ho vo všetkých výrokoch zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na nové konanie. Dovolateľka predovšetkým namietala, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nakoľko na pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 13. marca 2008, si sudkyňa po tom, čo oboznámila účastníkov s výsledkami dokazovania a listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, nesplnila poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (a to i napriek tomu, že účastníci súhlasili s vyhlásením rozsudku 18. marca 2008 aj v ich neprítomnosti), čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Okrem toho dovolateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Poukázala na to, že opakovane navrhovala znalecké dokazovanie z odboru písmo znalectva za účelom preukázania skutočnosti, že na výplatné pásky ceruzkou vypisovala sumy konkrétna osoba, a to zamestnanec odporkyne. Rovnako to vedela preukázať aj výsluchom svedkov, bývalých zamestnancov odporkyne, z ktorých niektorí boli v konaní aj vypočutí. Keby jej postupom okresného súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom a tento by bol riadne vykonal dokazovanie na ustálenie jej nároku, bola by si mohla podať i kvalifikovaný návrh spomínaný odvolacím súdom, ktorým by si uplatnila nárok na náhradu mzdy za obdobie po 25. apríli 2002. Zdôraznila, že z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Možnosť konať pred súdom jej bola odňatá aj v dôsledku toho, že odvolací súd

v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, ako sa vysporiadal s jej opakovaným návrhom na doplnenie dokazovania znalcom z odboru grafológie a z odboru ekonómie - práce a mzdy a prečo nepovažoval ňou predložené výplatné pásky za objektívny dôkaz. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu taktiež nie je jasné, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ani ako vec právne posúdil.

Odporkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods.1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods.1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním navrhovateľky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je proti nemu prípustné. Dovolací súd dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil

právny názor, ktorým by boli sudy viazané. Dovolanie navrhovateľky nie je preto podľa § 238 ods.1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods.1 O.s.p.) zostávalo posúdiť, či konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia prípustnosť dovolania odôvodňuje vždy nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, zákonom predpísaného spôsobu začatia konania, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom. Treba však uviesť, že hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne niektorou z taxatívne vymenovaných väd postihnuté.

Dovolanie je odôvodňované predovšetkým tým, že na pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 13. marca 2008, si sudkyňa po tom, čo oboznámila účastníkov s výsledkami dokazovania a listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, nesplnila poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p. , odvolací súd nevyhovel návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania a v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, ako sa vysporiadal s jej opakovaným návrhom na doplnenie dokazovania znalcom z odboru grafológie a z odboru ekonómie - práce a mzdy a prečo nepovažoval ňou predložené výplatné pásky za objektívny dôkaz. Podľa názoru dovolateľky tým došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným

skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (č.l. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a .

Poučovacia povinnosť podľa tohto ustanovenia je obdobná ako poučovacia povinnosť súdu v rámci prípravy pojednávania. Súd je povinný pred procesným rozhodnutím o skončení dokazovania alebo pred rozhodnutím bez nariadenia pojednávania poučiť účastníkov v rozsahu, ktorý sa týka jednak času, do ktorého možno predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, jednak dôsledku nesplnenia tejto povinnosti, t.j. o tom, že na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti súd neprihliadne a tiež aj významu a použiteľnosti neskôr predložených alebo označených dôkazov a skutočností len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a.

Predovšetkým treba uviesť, že splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú (tzv. neúplná apelácia). Význam tejto poučovacej povinnosti treba vidieť aj v tom, že spravidla ide o poslednú reálnu možnosť predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky a skutočnosti, ktoré by mohli priniesť skutkové poznatky nevyhnutné na úspech žaloby alebo účinnú obranu proti nej. Dôležitosť náležitého poučenia má miesto najmä vo veciach, v ktorých sa nariadilo viacero pojednávaní, v priebehu dlhšieho, niekedy aj viacročného obdobia, takže účastníci sporu nemajú vždy reálnu príležitosť správne pochopiť procesný význam poučenia, ktoré je ex lege

záverečným úkonom v dokazovaní majúci význam aj pre spravodlivosť rozhodnutia vo veci samej.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednávací zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka svoje právo navrhnúť vykonanie toho - ktorého dôkazného prostriedku ako účastníčka konania využila. V návrhu na začatie konania na existenciu tvrdených skutočností označila dôkazy (pracovná zmluva, platový dekrét, list odporcu z 30. mája 2002, zápočtový list a potvrdenie o zdaniteľnej mzde). V podaní z 3. októbra 2003 (č.l. 36 spisu) označila ďalšie dôkazy, žiadala o výsluch zamestnancov odporcu, ktorí u neho pracovali v roku 2002, konkrétne výsluch svedkov P. B., M. H., L. Š., A. L.. Podľa zápisnice o pojednávaní z 7. marca 2007, keďže nesúhlasila s tým, aby o jej mzdových nárokoch bolo vychádzané zo základnej mzdy 8 500,- Sk brutto s poukazom na doložené výplatné pásky za jednotlivé mesiace a na nich dopisovanú čiastku, ktorá reprezentovala skutočne vyplatenú mzdu, navrhla nariadiť znalecké dokazovanie. Súd prvého stupňa vykonal dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia boli potrebné pre rozhodnutie vo veci, na pojednávaní konanom dňa 13. marca 2008 (č.l. 212 spisu) ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, oboznámil výsledky doterajšieho dokazovania a bez toho, aby účastníkov poučil podľa § 120 ods.4 O.s.p. (obsah zápisnice o pojednávaní tomu nenasvedčuje) pojednávanie odročil na 18. marca 2008 za účelom vyhlásenia rozsudku. I keď je evidentné, že súd prvého stupňa dokazovanie na pojednávaní 13. marca 2008 uznesením nevyhlásil za skončené a poučovaciu povinnosť do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí v zmysle § 120 ods.4 O.s.p. si nesplnil, toto porušenie malo za následok iba to, že v odvolacom konaní jej právo uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy zostalo zachované. Navrhovateľke žiadna ujma formálna a ani materiálna na jej právach nebola spôsobená, pretože táto žiadne nové skutočnosti v odvolaní neuviedla a okrem znaleckého dokazovania na zistenie aká mzda jej bola skutočne vyplácaná, iný dôkaz v odvolacom konaní nežiadala vykonať. Pokiaľ vzhľadom na nezmenené skutkové okolnosti odvolací súd dospel k záveru, že v odvolacom konaní nie je potrebné doplniť dokazovanie podľa § 213 ods. 3, 4 O.s.p. podaním písomného

znaleckého posudku, potom tento procesný postup odvolacieho súdu nemožno považovať na odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že zákonom č. 353/2003 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 1. septembra 2003 umožnil súdu, aby účastníka poučil nielen ústne, ale prípadne aj písomne, a nie len pred skončením dokazovania, ale aj po začatí konania. Navrhovateľka, resp. jej právna zástupkyňa týmto spôsobom poučená bola, poučenie z 7. januára 2004 (č.l. 60 spisu) jej bolo doručené 15. januára 2004 spolu s predvolaním na pojednávanie.

Pokiaľ navrhovateľka namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo pri vykonávaní dokazovania, nepriznaním významu určitému dôkazu (znaleckému dokazovaniu), k tomu dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa predstáv navrhovateľky nie je postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. (§ 120 ods.1 O.s.p.) Ak súd niektorý dôkaz nevykonaná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmatečnosti rozhodnutia (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Dovolací súd za nedôvodnú považuje i námietku dovolateľky o odňatí možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, ako sa vysporiadal s jej opakovaným návrhom na doplnenie dokazovania znalcom a z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu taktiež nie je jasné, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ani ako vec právne posúdil. K tomu dovolací súd uvádza, že v podstate týmto poukazovala na možné porušenie práva na spravodlivý proces pre nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd a aj súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedli, ktoré dôkazy považovali za rozhodujúce, z akých skutkových záverov vychádzali, prečo odvolací súd považoval právne posúdenie veci súdom prvého stupňa za správne. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvého stupňa) nemožno preto považovať za tak nejasné a nezrozumiteľné, že by to navrhovateľke znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť.

Dovolaateľka neopodstatnene tiež namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval bez nariadenia pojednávania, keďže vyhodnotil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako vecne správne, jej bola v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. odňatá možnosť konať, čím je založený ďalší dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 241 ods.2 písm. b/, c/ O.s.p. Námietky účastníka konania, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie navrhovateľky smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Odporca v dovolacom konaní mal úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 224 ods. 1, § 142 ods.1 a § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.). Odporcovi však v dovolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. februára 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta